

عنوان مقاله:

پدیدارشناسی عشق در اندیشه ی مولوی و فرخی

محل انتشار:

نهمین همایش ملی پژوهش های زبان و ادبیات فارسی (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

نیره پاکمهر - دانش آموخته ی زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه بیرجند

محمد بهنام فر - استاد دانشگاه بیرجند

سیدمهدی رحیمی - دانشیار دانشگاه بیرجند

خلاصه مقاله:

در تاریخ ادبیات فارسی، پدیده ی عشق با رویکردهای گوناگونی مورد التفات شاعران و نویسندگان واقع شده است؛ بنابراین میتوان گفت که عشق در آثار شاعران و نویسندگان متفاوت ادب فارسی، پدیداری در راستای جهان بینی آنها داشته است و درواقع با قرارگرفتن در زاویه ی نگاه هر شاعر و نویسنده ی فارسی، پدیده ی عشق و سایر ملزومات آن در راستای دیدگاه همان شاعر و نویسنده مورد ارزیابی قرار گرفته است. نمونههای از این رویکردهای دوگانه به عشق در نگرش دو شاعر فارسی، مولوی و فرخی، نمود یافته است. از این رو نگارندگان این مقاله بر آنند تا با بررسی شواهدی از آثار هر یک از این دو شاعر، دوگانگی رویکرد آن ها به عشق را بررسی کند و جهان بینی های مطابق با حوزه ی فکری هر یک از این دو شاعر درباره ی این پدیده را تحلیل نمایند. این مقاله با روش توصیفی تحلیلی بهپیش رفته، در روند آن، این نتیجه حاصل شده است که عشق، به عنوان متعلق شناخت فرخی و مولوی متناسب با گفتمان اجتماعی عصر هر یک از این دو شاعر نمود یافته است.

کلمات کلیدی:

پدیدارشناسی، عشق، مولوی، فرخی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/829281>

